

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci navrhovatele: **Mgr. T. H.**, zastoupený Mgr. Davidem Zahumenským, advokátem se sídlem třída Kpt. Jaroše 1922/3, Brno, proti odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy odpůrce ze dne 30. 7. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-22/MIN/KAN, v části čl. I bodu 16,

t a k t o :

- I. Návrh **se odmítá** pro zjevnou neopodstatněnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem podaným dne 17. 8. 2021 se navrhovatel domáhá zrušení části mimořádného opatření odpůrce ze dne 30. 7. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-22/MIN/KAN (dále také jen „*napadené mimořádné opatření*“), a to v rozsahu čl. I bodu 16 tohoto opatření. Stručně řečeno, tímto opatřením byl omezen především obchod, služby a setkávání osob, respektive jím byly stanoveny podmínky pro vstup osob do některých vnitřních a venkovních prostor, nebo pro účast na hromadných akcích či jiných činnostech, při nichž dochází ke kumulaci osob (s účinností od 1. 8. 2021). Nyní přezkoumávané mimořádné opatření bylo zrušeno a nahrazeno mimořádným opatřením ze dne 26. 8. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-23/MIN/KAN, a to s účinností od 1. 9. 2021. Pro případ, že by napadené mimořádné opatření bylo v průběhu soudního řízení odpůrcem zrušeno, navrhovatel soudu navrhnul, aby vyslovil jeho nezákonnost.

[2] Relevantní čl. I bod 16 napadeného mimořádného opatření vyžadoval pro vstup osob do některých prostor nebo pro účast na hromadných akcích či jiných činnostech (zjednodušeně řečeno):

- a) absolvování RT-PCR vyšetření na přítomnost viru SARS-CoV-2 s negativním výsledkem, a to nejdéle před 7 dny,
- b) absolvování POC antigenního testu na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2 s negativním výsledkem, a to nejdéle před 72 hodinami,
- c) uplynutí nejméně 14 dní od dokončeného očkovacího schématu, a to schváleným léčivým přípravkem,
- d) prodělání laboratorně potvrzeného onemocnění covid-19, jestliže uplynula doba izolace dle platného mimořádného opatření a od prvního pozitivního POC antigenního testu nebo RT-PCR testu neuplynulo více než 180 dní,
- e) podstoupení preventivního antigenního testu na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2 určeného pro sebetestování (či pro použití laickou osobou) na místě, a to s negativním výsledkem, anebo
- f) v případě osoby ve škole nebo školském zařízení doložením čestného prohlášení anebo potvrzení školy o absolvování preventivního antigenního testu (nejdéle před 72 hodinami) na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2 určeného pro sebetestování (pro použití laickou osobou), a to s negativním výsledkem.

[3] Napadené mimořádné opatření tedy jednak přikazovalo provozovatelům a poskytovatelům vyjmenovaných služeb a organizátorům akcí zajistit dodržování stanovených podmínek; zákazníkům a účastníkům pak přikazovalo vstupovat do uzavřených prostor rámcově vyjmenovaných v mimořádném opatření anebo se účastnit v něm uvedených akcí (s výjimkou pro děti do dovršení šesti let věku) pouze tehdy, pokud splňují podmínky uvedené v předchozím odstavci, a zároveň nevykazují klinické příznaky onemocnění covid-19.

[4] Navrhovatel má za to, že napadeným opatřením je přímo dotčen, neboť je v jeho důsledku omezován v běžném životě. V říjnu 2020 prodělal onemocnění covid-19 a v březnu 2021 podstoupil test na protilátky s výsledkem IgG 8,32. V červenci téhož roku podstoupil tento test znovu, tentokrát s výsledkem IgG 6,45, což je stále více než šestinásobek hodnoty 1 značící pozitivitu. Navrhovatel se proto cítí být diskriminován, neboť napadené mimořádné opatření rozdílně zachází s různými skupinami lidí, kteří jsou teoreticky vůči onemocnění covid-19 odolní. Osoby, u nichž se kladné hodnoty protilátek pouze předpokládají s ohledem na absolvování očkování anebo pozitivní PCR test, se nemusí podrobovat testování jakožto podmínce pro využívání řady služeb. Přestože má navrhovatel potvrzení o přítomnosti protilátek, testování se podrobovat musí. Proto napadené opatření závažným způsobem zasahuje do jeho práva na svobodu pohybu a do jeho práva na soukromí, stejně jako do jeho finanční situace, neboť jej nutí kupovat a podstupovat zbytečné testy. Navrhovatel dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2021, č. j. 6 Ao 21/2021 – 23, č. 4240/2021 Sb. NSS, podle něhož je diskriminací a libovůlí, pokud odpůrce nezahrne existenci prokázaných protilátek proti koronaviru mezi podmínky pro vstup do vnitřních prostor anebo pro účast na hromadných akcích, aniž by to řádně zdůvodnil. Na podporu svých závěrů dále odkazuje na různá vyjádření imunologů a dalších odborníků, podle nichž imunita získaná přirozenou infekcí je mnohem odolnější vůči novým variantám

pokračování

jmenovaného viru, než jak je tomu u imunity získané očkováním, v některých případech může být dokonce až doživotní. Podle navrhovatele je odůvodnění napadeného mimořádného opatření zaujaté a selektivní, poukazuje rovněž na nepřiměřenost plošného testování nezbytného pro přístup k některým službám a aktivitám. I toto by měl odpůrce náležitě vysvětlit.

[5] Odpůrce ve vyjádření k návrhu zastává názor, že přítomnost protilátek proti koronaviru obsažených v krvi nelze postavit naroveň laboratorně prokázanému prodělání onemocnění covid-19. Odpůrce nezpochybňuje postinfekční imunitu, ta nicméně s časem vyhasíná. Rozhodně nelze doporučit dotyčné osobě opakované infikování koronavirem, který může usmrtit až 5 % nemocných. Bezpečnější způsob prolongace imunity je vakcinace. Imunita postinfekční a postvakcinační je v kombinaci daleko silnější než imunita dosažená jen infekcí nebo jen vakcinací. Odpůrce též odmítá navrhovatelem odkazované novinové články a jiné mediální výstupy různých odborníků, neboť vybočují z hlavního názorového proudu expertů, jedná se o názory přírodovědců, nikoli lékařů, případně nejde o informace vycházející z *evidence based medicine* (medicína založená na důkazech). K otázce protilátek dodává, že nejsou jediným ani zásadním mechanismem imunitní odpovědi proti SARS-CoV-2, a tudíž jejich vyšetřování nemá bez jasné klinické indikace vůbec smysl. Na základě doporučení odborných společností po celém světě není vhodné odvozovat individuálně dle přítomnosti protilátek, jak dobře a jak dlouho je dotyčný chráněn proti viru SARS-CoV-2. Navrhovatel také brojí proti plošnému testování. Odpůrce k tomu předně uvádí, že testování (respektive negativní výsledek testu na přítomnost viru SARS-CoV-2) je pouze jeden z možných způsobů, jak prokázat svou bezinfekčnost na místech, kde je to vyžadováno. Odpůrce si je vědom toho, že tímto opatřením způsobuje jistý diskomfort pro všechny osoby, které musí za účelem prokázání své bezinfekčnosti podstoupit test na přítomnost viru SARS-CoV-2, nicméně každý účastník veřejného zdravotního pojištění má nárok na jeden antigenní test týdně a na dva PCR testy za měsíc. Platnost antigenního testu je přitom 72 hodin a platnost PCR testu je sedm dní. Pomocí bezplatných testů se tak dá prokazovat bezinfekčnost prakticky celý měsíc. Odpůrce znovu poznamenává, že testování je přitom pouze jeden z možných způsobů prokázání bezinfekčnosti vedle dalších variant (mezi kterými je potřeba zdůraznit možnost bezplatného očkování pro všechny osoby starší 12 let). Testování je zároveň, ve světle výše uvedeného, důležitým způsobem, jak sledovat vývoj epidemie onemocnění covid-19, a umožňuje odpůrci včas reagovat na zhoršující se (nebo naopak na zlepšující se) epidemiologickou situaci.

[6] Na vyjádření odpůrce reagoval navrhovatel replikou, v níž zejména znovu zdůraznil, že on onemocnění covid-19 prodělal v říjnu 2020, což měl potvrzeno výsledkem PCR testu a symptomy nemoci. Nelze ho tedy srovnávat s osobami, u nichž prodělání nemoci potvrzeno nebylo, a mají tak jen naměřenou určitou hodnotu protilátek. Aktuální poznatky ukazují, že významně lepší ochranu poskytuje prodělání nemoci než vakcinace. Zároveň vakcinace nebrání šíření viru covid-19. K posledně uvedenému závěru dále cituje z domácích i zahraničních článků.

[7] Navrhovatel dále soudu zaslal další vyjádření a návrh na provedení důkazů, spojený též s návrhem na předložení věci rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. Doplnuje v něm důkazní návrhy k prokázání, že prodělal onemocnění covid-19 v říjnu

2020 a že s největší pravděpodobností měl v době vydání napadeného mimořádného opatření vysokou hodnotu protilátek. Též poukazuje na to, že i ochrana poskytovaná očkováním v čase klesá, čehož si musel být odpůrce vědom. K tomu rovněž navrhuje další důkazy. Co se týče návrhu na předložení věci rozšířenému senátu, má navrhovatel za to, že jej odůvodňuje postup Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 Ao 22/2021, týkající se rovněž navrhovatele. Osmý senát nařídil v označené věci dokonce dvě jednání, na kterých prováděl dokazování. Poté daný případ rozhodl, a to právě i na základě skutečností zjištěných při jednání, respektive na základě doplněných tvrzení ze strany odpůrce až v řízení před soudem. Navrhovatel je ovšem přesvědčen, že takový postup je v rozporu s dřívější judikaturou kasačního soudu ve vztahu k územním plánům, stavebním uzávěrám a dalším opatřením obecné povahy. Rozšířený senát by tak měl s konečnou platností vyřešit, zda může orgán veřejné moci doplnit odůvodnění opatření obecné povahy až v řízení před správním soudem. Podle navrhovatele osmý senát Nejvyššího správního soudu nesplnil svoji povinnost předložit věc příslušnému tělesu (tj. rozšířenému senátu téhož soudu) v případě, v němž dospěl k odlišnému právnímu názoru, než jaký byl dosud v judikatuře zastáván.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve předesílá, že původně se do řízení jako osoba zúčastněná na řízení ve smyslu § 34 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) přihlásil Ing. X. Ten soudu zaslal v dané věci několikrát aktualizované stanovisko, jehož nosným motivem je odpor proti tvrzenému zvýhodňování očkovaných osob. Podle § 13 odst. 6 zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném od 26. 2. 2022 (dále jen „*pandemický zákon*“), platí, že *v řízení o přezkumu mimořádných opatření se § 34 soudního řádu správního nepoužije*. Uvedené ustanovení bylo do pandemického zákona vloženo novelou č. 39/2022 Sb., v jejímž článku II je stanoveno, že *soudní řízení o přezkumu mimořádných opatření zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 94/2021 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona*. Byť navrhovatel podal návrh na zrušení napadeného mimořádného opatření před touto legislativní změnou, podle citovaného přechodného ustanovení (čl. II) zákona č. 39/2022 Sb. se soudní řízení zahájena přede dnem nabytí účinnosti změnového zákona dokončí podle pandemického zákona ve znění ode dne nabytí účinnosti změnového zákona, tj. od 26. 2. 2022. Nejvyšší správní soud proto z tohoto důvodu bez dalšího s Ing. X jako s osobou zúčastněnou na řízení dále nejednal, neboť mu toto postavení *ex lege* nepřísluší. Tímto postupem nemůže dané osobě vzniknout žádná újma, neboť reálně nemohla podstatným způsobem ovlivnit výsledek tohoto soudního řízení, ve kterém je soud vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.). Navíc podání Ing. X, zaslané Nejvyššímu správnímu soudu v této věci, jsou obsahově shodná s jeho vlastním návrhem na zrušení téhož mimořádného opatření, které napadl navrhovatel v nyní posuzovaném případě. O tomto návrhu je vedeno pod sp. zn. 3 Ao 23/2021 samostatné řízení.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat otázkou aktivní procesní legitimace navrhovatele k podání návrhu. S ohledem na přechodí judikaturu tohoto soudu (srov. například již výše citovaný rozsudek č. j. 6 Ao 21/2021 – 23; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) je ve vztahu k navrhovatelem napadené části mimořádného opatření jeho aktivní procesní legitimace bezpochyby dána (neboť stanoví např. zákaz vstupu zákazníkům nesplňujícím podmínky tzv. bezinfekčnosti

pokračování

do provozoven stravovacích služeb apod.). Navrhovatel předložil dostatečné, logické a myslitelné tvrzení ohledně dotčení svých práv jím napadenou částí mimořádného opatření odpůrce, které považuje za diskriminační a omezující, protože nijak nezohledňuje situaci osob, které mají vysokou hladinu protilátek, což je i navrhovatelův případ (blíže viz odstavec [4] výše).

[10] Jak dále plyne z § 13 odst. 3 pandemického zákona, *je-li návrh zjevně neopodstatněný, soud jej mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků usnesením odmítne*. Nejvyšší správní soud již dříve vyložil, že institut zjevné neopodstatněnosti má své místo mimo jiné tam, kde se již ve své rozhodovací praxi obdobnou věcí zabýval, rozhodl zamítavým rozsudkem a nemá důvod se od svého dříve vyjádřeného právního názoru odchýlit. Jedná se o specifický režim soudního přezkumu podle pandemického zákona, jehož účelem je zrychlené a zjednodušené rozhodnutí o návrhu (srovnej např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2021, č. j. 5 Ao 2/2021 – 52, č. 4211/2021 Sb. NSS, odstavce 10 až 13, či ze dne 8. 7. 2021, č. j. 7 Ao 19/2021 – 19). Postup zvolený v takových případech zdejší soudem aproboval i Ústavní soud (viz např. usnesení ze dne 27. 7. 2021, sp. zn. III. ÚS 1498/21, či ze dne 17. 8. 2021, sp. zn. II. ÚS 2129/21; judikatura Ústavního soudu je dostupná na <https://nalus.usoud.cz/>).

[11] Důvody návrhu, jimiž je soud vázán (§ 101d odst. 1 s. ř. s.), spočívají v nyní projednávané věci v tvrzení navrhovatele, podle kterého odpůrce diskriminoval osoby s laboratorně zjištěnými protilátkami proti viru SARS-CoV-2, a to pokud jde o přístup ke službám či aktivitám vymezeným v napadeném mimořádném opatření. Navrhovatel má za to, že pokud podle odpůrce stačí pravděpodobnost ochrany některých osob jejich imunitou, pak je svévolné a diskriminační požadovat testování po něm, který onemocnění prodělal a na vlastní náklady podstoupil vyšetření na přítomnost protilátek. V návaznosti na to pak navrhovatel poukazuje na nepřiměřenost plošného testování v situaci vysokého počtu osob očkovaných, jakož i osob, které danou nemoc prodělaly a jež mají (stejně jako navrhovatel) protilátky.

[12] Jak již naznačil i sám navrhovatel v doplnění svého návrhu, obdobnou věcí – nadto v případě stejného navrhovatele zastoupeného týměž zástupcem – se již zdejší soud zabýval, a to konkrétně v rozsudku ze dne 20. 10. 2021, č. j. 8 Ao 22/2021 – 183, č. 4283/2022 Sb. NSS. Tímto rozsudkem přitom, mimo jiné po dvou provedených ústních jednáních a na základě zevrubného posouzení návrhu, jehož stěžejní argumentace (jakož i navržené důkazy) byla v zásadě totožná s nyní projednávaným případem, daný návrh jako nedůvodný zamítl. Pro značnou podobnost obou věcí Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod pro to, aby se od závěrů vyslovených v citovaném rozsudku č. j. 8 Ao 22/2021 – 183 odchýlil, naopak na obsáhlé odůvodnění dotčeného rozhodnutí v podrobnostech odkazuje, níže pouze stručně zopakuje jeho podstatné závěry. Pro úplnost lze dodat, že v rozsudku č. j. 8 Ao 22/2021 – 183 se Nejvyšší správní soud odlišil rovněž od své předchozí judikatury týkající se některých otázek spojených s hladinou protilátek proti viru SARS-CoV-2 (jedná se o navrhovatelem zmiňovaný rozsudek č. j. 6 Ao 21/2021 – 23, a dále rozsudek ze dne 2. 9. 2021, č. j. 9 Ao 13/2021 – 36).

[13] Nejvyšší správní soud doplňuje, že si je vědom, že rozsudkem č. j. 8 Ao 22/2021 – 183 byl zamítnut návrh na zrušení části mimořádného opatření ze dne 26. 8. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-23/MIN/KAN, které zrušilo a nahradilo nyní napadené mimořádné opatření (tj. č. j. MZDR 14601/2021-22/MIN/KAN). Napadená část obou dotčených mimořádných opatření (čl. I bod 16) však v zásadě upravovala totožné povinnosti, respektive podmínky pro vstup osob do některých prostor nebo pro účast na hromadných akcích či jiných činnostech (viz odstavce [2] a [3] výše; k tomu dále srov. zejména odstavce 2 až 4 rozsudku č. j. 8 Ao 22/2021 – 183). I v tomto ohledu proto lze ze závěrů citovaného rozsudku vycházet, respektive je aplikovat na nyní posuzovaný případ. Zároveň Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že podle § 101b odst. 3 s. ř. s. *při přezkoumání opatření obecné povahy vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy.*

[14] V rozsudku č. j. 8 Ao 22/2021 – 183 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „[v]ýchodisko odpůrce, podle něhož **imunitu proti onemocnění covid-19 nelze ztotožňovat s laboratorně naměřenými protilátkami** proti uvedené nemoci (neboť taková imunita je komplexní reakcí organismu), v odůvodnění napadeného mimořádného opatření oporu má“, a není tak pochybnost (na rozdíl od věci dříve projednávaných šestým a devátým senátem; viz výše) „[o] tom, na základě jakých kritérií (důvodů) odpůrce favorizuje osoby očkované, resp. osoby s laboratorně potvrzeným proděláním onemocnění (v době 180 dní od proděláním nemoci) oproti osobám s naměřenými protilátkami“ (viz odstavce 46 a 47 citovaného rozsudku; zvýraznění přidáno).

[15] Nejvyšší správní soud dále v rozsudku č. j. 8 Ao 22/2021 – 183 konstatoval, že „[v] případě osob, u nichž byly 'pouze' **prokázány protilátky**, totiž s ohledem na aktuální stav vědeckého poznání **nelze bez dalšího předpokládat existenci imunity** proti onemocnění covid-19 v tom smyslu, jak z ní vychází odpůrce v napadeném opatření“ (viz odstavec 56 citovaného rozsudku; zvýraznění přidáno). Soud poté srovnával postavení osob s imunitou postinfekční, kterou měl podle svého tvrzení navrhovatel, s imunitou postvakcinační. Na základě provedených důkazů dospěl k závěru, že „[u] imunity postvakcinační [sice] nyní již zcela nepochybně vyvstaly pochybnosti (...) o tom, že ani tato imunita nemusí být ve všech případech dlouhodobá. Soud nicméně v této souvislosti neshledává nic nelogického na argumentaci odpůrce, který danou situaci vysvětlil s poukazem na **předpoklady dlouhodobosti postvakcinační imunity (existující v době vydání nyní přezkoumávaného opatření), které byly zpochybněny až v období po vydání nyní napadeného opatření (a období následujícím)**, mimo jiné v souvislosti s variantou delta daného viru. Je ostatně všeobecně známou skutečností, že k prvním očkováním proti onemocnění covid-19 došlo v ČR až na přelomu roku 2020 a 2021, tedy zmiňovaná doba 9 měsíců se mohla naplnit až později. Jinak řečeno, **v době vydání napadeného opatření již sice mohly být odpůrci k dispozici pochybnosti týkající se dlouhodobosti ochrany na základě vakcinace, nicméně v nynějším řízení nebylo prokázáno, že by se jednalo o pochybnosti natolik zřejmé a podložené, že by to vyžadovalo srovnatelnou úpravu imunity postvakcinační a postinfekční již v rámci nyní přezkoumávaného opatření** (lze ostatně poznamenat, že i kdyby tomu tak bylo, velmi pravděpodobně by se jednalo o úpravu nikoliv ve prospěch osob po proděláním nemoci, ale naopak v neprospěch osob vakcinovaných)“ (viz odstavec 69 citovaného rozsudku; zvýraznění přidáno). V této souvislosti následně zdejší soud uzavřel, že se „[n]avrhovateli nepodařilo vyvrátit východiska a podklady odpůrce, na nichž ve sporné části mimořádné opatření založil,

pokračování

pokud jde o srovnatelnost postavení osob po prodělaném onemocnění covid-19 a osob po vakcinaci. Není-li tedy v nyní projednávané věci dán předpoklad srovnatelného postavení obou zmíněných skupin osob, není již na místě zabývat se dalšími kroky diskriminačního testu, jak jej vymezil Ústavní soud“ (viz odstavec 72 rozsudku č. j. 8 Ao 22/2021 – 183).

[16] A konečně ani argumentaci navrhovatele týkající se tzv. plošného testování Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 8 Ao 22/2021 – 183 nepřisvědčil. V závěru označeného rozsudku podotkl, že „[n]ení zřejmé, jaké 'plošné' testování má s ohledem na napadenou část mimořádného opatření navrhovatel na mysli. Napadené opatření v dané části totiž nepředpokládá testování ve smyslu plošného ověřování bezinfekčnosti určitých skupin osob, ale toliko umožňuje doložení (prokázání) bezinfekčnosti jako podmínky pro vstup do vnitřních či vnějších prostor, resp. účasti na hromadných akcích, právě také prostřednictvím negativního testu, a to těm, kteří nesplňují podmínky jiné. Pokud v této souvislosti navrhovatel poukazuje na počet osob očkovaných a osob, které již nemoc prodělaly (i v tomto ohledu zmiňuje své znevýhodnění), lze odkázat na předchozí části odůvodnění tohoto rozsudku, kde se již soud tvrzeným znevýhodněním některých skupin osob (i navrhovatele) v důsledku regulace plynoucí z napadeného opatření věnoval. Ani v tomto ohledu navíc navrhovatel dostatečně nerozlišuje mezi osobami, u nichž je dána tzv. fikce bezinfekčnosti (po dobu 180 dnů od záchytu onemocnění) a osobami, které se s nemocí již 'potkaly'. (...) Ostatně pokud by měla být zpochybněna možnost doložit bezinfekčnost prostřednictvím testování, ad absurdum by to muselo vést buď ke zrušení jakéhokoli prokazování bezinfekčnosti (tedy včetně očkování či dokladu o prodělaní nemoci) nebo by to naopak vyloučilo možnost osob, u kterých není dán předpoklad imunity, účastnit se hromadných akcí a využívat služeb“ (viz odstavec 73 rozsudku č. j. 8 Ao 22/2021 – 183).

[17] Aniž by tedy bylo nutné detailně vypořádávat všechny dílčí argumenty a pochybnosti navrhovatele, je zjevné, že podstatou argumentace, kterou navrhovatel i nyní uplatnil, se již Nejvyšší správní soud ve své předchozí judikatuře zabýval a neshledal ji důvodnou. Jak již bylo uvedeno výše, v nynější věci pak není dán žádný důvod pro to, aby se Nejvyšší správní soud od svých dříve přijatých závěrů odchýlil.

[18] Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na výše uvedené a v návaznosti na svoje předchozí rozhodnutí v obdobné věci (rozsudek č. j. 8 Ao 22/2021 – 183) shledal návrh zjevně neopodstatněným, a proto jej podle § 13 odst. 3 pandemického zákona usnesením (a bez jednání) odmítl.

[19] Nyní rozhodující senát nevidí důvod, aby předkládal věc k rozhodnutí rozšířenému senátu, jak požaduje navrhovatel (viz odstavec [7] výše). Jak vyplývá z právní věty k rozsudku č. j. 8 Ao 22/2021 – 183, dospěl osmý senát tohoto soudu mimo jiné k závěru, že „[p]ři přezkumu mimořádného opatření (§ 13 zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění covid-19) soud u uplatněných návrhových bodů zkoumá, zda odpůrcem zvolené řešení má alespoň rámcovou oporu v odůvodnění napadeného opatření a je opřeno o odborné podklady svědčící zvolenému řešení. Odpůrce je současně v soudním řízení oprávněn předložit další argumenty či podklady, které podporují argumentaci a podklady v napadeném opatření již obsažené (...)“ (zvýraznění přidáno).

[20] Není tedy pravdou, že osmý senát judikoval, že orgán veřejné moci může doplnit odůvodnění opatření obecné povahy až v řízení před soudem, jak tvrdí navrhovatel. Chybějící odůvodnění logicky způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného opatření obecné povahy, to však nebyl případ věci projednávané osmým senátem (k tomu blíže srov. zejména odstavce 35, 36, 42, 46 či 47 rozsudku č. j. 8 Ao 22/2021 – 183), jakož ani nyní posuzovaného sporu. S předcházející judikaturou, o kterou navrhovatel opírá návrh na předložení věci rozšířenému senátu (rozsudek ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008 – 136, č. 1795/2009 Sb. NSS, jenž se týkal vymezení zastavěného území obce jejím zastupitelstvem) a která se vyjadřovala k základním obsahovým náležitostem odůvodnění opatření obecné povahy, případně k tomu, že v případě jeho nepřezkoumatelnosti není úkolem soudu nahrazovat chybějící skutková zjištění a právní závěry správního orgánu, tak není rozsudek č. j. 8 Ao 22/2021 – 183 v rozporu. Osmý senát neměl důvod věc předkládat rozšířenému senátu, takový důvod neshledal ani nyní rozhodující senát Nejvyššího správního soudu.

[21] Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z principu úspěchu ve věci (neboť případ byl podroben zjednodušenému věcnému přezkumu) v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33, část III. 4.; č. 4170/2021 Sb. NSS). Navrhovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému odpůrci v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud nepřiznal náhradu nákladů tohoto řízení žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu